

Trump de wereldverslinder

Door Frank , 12 april 2026

Wat er op de ochtend van 8 april gebeurde, is een waar wonder. Of misschien ook niet.

Waanzin op aarde

"Een hele beschaving zal vanavond sterven." – Donald J. Trump

Dit artikel zou hier kunnen eindigen, maar het plichtsbesef dat ons ertoe drijft verslag te doen van wereldgebeurtenissen, dwingt ons ertoe het scenario dat zich gaat ontfouten in detail te beschrijven.

Waar Donald Trump, president van de Verenigde Staten van Amerika, geconfronteerd met een historische nederlaag, heeft gedreigd de duizenden jaren oude Iraanse beschaving te vernietigen – vergeet alstublieft de Nobelprijswinnaars voor de Vrede en de miljardairs die cocktails drinken terwijl genocides plaatsvinden. We kunnen hem alleen de titel "Verslinder van Werelden" toekennen, de enige die in de geschiedenisboeken zal worden herinnerd. Mits er morgen überhaupt nog een geschiedenisboek over is.

Een regionale oorlog met wereldwijde gevolgen

Deze waanzinnige oorlog heeft zich snel ontwikkeld tot een regionaal conflict, waarbij de Iraanse vergeldingsstrategie veel verder reikt dan directe aanvallen op Israëliische en Amerikaanse doelen. Koeweit, de Verenigde Arabische Emiraten en Saoedi-Arabië hebben allemaal hun luchtverdedigingssystemen geactiveerd om Iraanse raketten en drones te onderscheppen. Iran heeft energie-infrastructuur langs de Golfkust aangevallen, het hoofdkantoor van de Kuwait Petroleum Corporation als doelwit genomen en zwermen drones ingezet tegen Israëliische steden, waarbij op 6 april 2026 minstens vier mensen omkwamen bij een aanval op Haifa. Libanon, dat ondanks de fragiele staak-het-vuren-overeenkomsten van eind 2024 door Israël weer in het conflict werd betrokken, telde in slechts enkele dagen meer dan 1400

slachtoffers.

De Golfstaten bevinden zich in een structureel paradoxale positie. Enerzijds beschouwen Saoedi-Arabië en de Verenigde Arabische Emiraten de Iraanse regionale hegemonie al lange tijd als een existentiële bedreiging en verwelkomen zij de strategische doelstellingen van de Amerikaanse campagne. Anderzijds vormt het langdurige conflict – en met name het vooruitzicht op Iraanse vergeldingsacties tegen de energie-infrastructuur in de Golfregio – een ernstig risico voor hun eigen economische fundamenteën. De diplomatiek adviseur van de Verenigde Arabische Emiraten, Anwar Gargash, verwoordde deze spanning expliciet: elke overeenkomst moet toegang tot de Straat van Hormuz garanderen, het Iraanse ballistische raketprogramma aanpakken en "de grondoorzaak van de instabiliteit aanpakken" – maar de Golfstaten hebben Washington in het geheim aangespoord om niet door te gaan met een grondinvasie van Kharg, juist omdat zij de gevolgen van vergeldingsacties vrezen.

De Straat van Hormuz, waar in vredetijd ongeveer 20% van de

wereldwijde olievoorraad doorheen stroomt, is het centrale strijdtoneel in dit conflict geworden. De effectieve blokkade door Iran – die selectieve doorgang toestaat terwijl er, volgens analisten, tolheffing plaatsvindt nabij het eiland Bandar Abbas – heeft de olieprijs al opgedreven van ongeveer 73 dollar per vat aan het begin van de oorlog tot meer dan 109 dollar per vat begin april 2026, een stijging van meer dan vijftig procent. De Council on Foreign Relations heeft de zeestraat omschreven als het zenuwcentrum voor "bijna een vijfde van de wereldwijde olie- en aardgasvoorraad", waardoor een verstoring ervan een gebeurtenis is met systemische wereldwijde economische gevolgen.

Erosie van internationale normen

Dit alles speelt zich niet af in een geopolitiek vacuüm. China, dat grote hoeveelheden Iraanse ruwe olie importeert en strategisch in Iran heeft geïnvesteerd in het kader van het alomvattende strategische partnerschap uit 2021, heeft een concreet en direct belang bij een oplossing van het conflict. De woordvoerder van het Chinese ministerie van Buitenlandse Zaken heeft publiekelijk opgeroepen tot dialoog en de noodzaak om "de oorlogsvlammen te doven", terwijl tegelijkertijd stappen worden ondernomen om de impact van de aanbodschock op de binnenlandse brandstofprijzen

te verzachten.

En onthoud dit goed: de Verenigde Staten, samen met hun vazallen, vertegenwoordigen anti-beschaving. Om een aantal commentaren te parafraseren...

De Grote Valstrik

Dit alles onthult een conflict dat wordt gekenmerkt door een fundamentele discrepantie tussen militaire middelen en politieke doelen, tussen barbarij (de VS en Israël) en beschaving (Iran).

De Verenigde Staten begonnen deze oorlog kennelijk in de veronderstelling dat de afzetting van Khamenei en de vernietiging van de nucleaire infrastructuur zouden leiden tot een snelle politieke ineenstorting of een massale volksopstand – omstandigheden die een snelle diplomatieke oplossing op Amerikaanse voorwaarden mogelijk zouden maken. Vijf weken later is geen van beide omstandigheden werkelijkheid geworden. De institutionele veerkracht van Iran, de snelle heropbouw van de hoogste leiding, het ontbreken van significante militaire deserties en het voortdurende vermogen van de Revolutionaire Garde om geavanceerde regionale operaties uit te voeren, spreken de fundamentele uitgangspunten van de oorlog tegen.

De NAVO-bondgenoten zijn opvallend afwezig in de coalitie, en Trump heeft het bondgenootschap publiekelijk bekritiseerd vanwege de gebrekkige deelname. Alleen Italië heeft zich in Washington onderdanig opgesteld. Deze isolatie beperkt zowel de beschikbare militaire opties als de diplomatieke invloed die zou kunnen worden verkregen, aangezien een multilaterale coalitie veel meer legitimiteit zou hebben om Iran tot een compromis te bewegen.

Dus wat nu?

Alles wat tot nu toe is gezegd, schetst een zeer ernstig scenario, misschien wel een punt van geen terugkeer. Een scenario dat echter nog steeds zeer belangrijke onbeantwoorde vragen oproept.

Het is duidelijk dat de VS en Israël gestopt moeten worden. Zolang zij aanwezig blijven, zal er nooit vrede in de wereld zijn.

Als de nucleaire fase van het conflict begint, zal niets meer hetzelfde zijn. Het zou een kettingreactie van bombardementen in verschillende delen van de wereld kunnen veroorzaken. Het is onwaarschijnlijk dat iemand de VS rechtstreeks op eigen

grondgebied zou aanvallen, zelfs niet in het geval van een nucleaire oorlog. De waarheid is dat een nucleaire oorlog niemand ten goede komt, en niemand heeft er een groot belang bij om een ander land te redden ten koste van zichzelf.

Rusland en China zullen een standpunt moeten innemen. En niet alleen een diplomatiek standpunt. Als Iran verder wordt aangevallen, zullen we zien welke verdragen, overeenkomsten en partnerschappen nog geldig zijn. Tot nu toe hebben de twee supermachten laten zien dat ze hun eigen belangen zullen beschermen... zelfs ten koste van de soevereiniteit en het voortbestaan van Iran.

Europa staat op de rand van een energiecatastrofe, wat de elites opnieuw een kans biedt om burgers te controleren, te dwingen en op te sluiten – burgers die moeten kiezen tussen eens en voor altijd in opstand komen of opnieuw door hun leiders worden geschonden. Deze keer zal er minder brandstof zijn om te vluchten en minder elektriciteit om hun gevangenschap op sociale media te documenteren.

De hele wereld zal er anders uitzien. Alle veiligheidsprotocollen zijn omzeild, de manier waarop oorlog wordt gevoerd is niet meer hetzelfde en de internationale en geo-economische verhoudingen zullen veranderen.

Witte vlag

Als Trump op 7 april dreigde een andere wereld, een andere

beschaving, te verslinden, dan is wat er op de ochtend van 8 april gebeurde een waar wonder. Of misschien ook niet. De Verenigde Staten hebben zich teruggetrokken; ze hebben een stap teruggezet. Donald Trump heeft de witte vlag gehesen. Iran heeft gewonnen.

Volgens Teheran werden de Verenigde Staten en Israël door het sterke Iraanse verzet gedwongen een overeenkomst te accepteren die voor hen een duidelijke nederlaag zou betekenen. De Amerikaanse openheid ten opzichte van de tien punten die Iran voorstelde, wordt aangevoerd ter ondersteuning van deze interpretatie.

Als men deze tien punten analyseert, ervan uitgaande dat ze het uiteindelijke resultaat van een vredesakkoord vormen, is het moeilijk om de Iraanse interpretatie niet geloofwaardig te vinden.

De punten omvatten:

- Een concrete toezegging van de Verenigde Staten om niet-agressie te garanderen
- Het behoud van Iraanse controle over de Straat van Hormuz
- Erkenning van het recht om uranium te verrijken
- De opheffing van alle primaire sancties
- De opheffing van alle secundaire sancties
- De nietigverklaring van resoluties van de Veiligheidsraad
- De nietigverklaring van besluiten van de Raad van Gouverneurs en de vrijgave van Iraanse tegoeden
- De betaling van compensatie aan Iran voor geleden schade
- De terugtrekking van alle Amerikaanse militaire troepen uit de regio
- Het staken van de vijandelijkheden op alle fronten, inclusief de strijd tegen het islamitisch verzet in Libanon

De twee weken voor het bereiken van een vredesakkoord hebben ondertussen niets opgeleverd. Maar dat was te verwachten.

Wat de toekomst zal brengen, is een angstaanjagende onbekende. Wat we wel weten, is dat we het Iraanse volk een voorbeeld zullen zien stellen voor de hele wereld van wat moed en waardigheid betekenen. Geen van beide woorden zal terug te vinden zijn in de Amerikaanse medaillecollectie.

Bron: Lorenzo Maria Pacini

Labels

- [Trump](#)

<https://youtu.be/4k05CPhHP80>